

[Inger Merete Nordentoft.]

man regner med en gennemsnitspris på 60 000 kr. — en pris, man jo må regne med er støget yderligere, siden man fandt frem til den i det første halve år af 1951 —, skulle der indtil 1960 være et behov for en bevilling på 1 350 mill. kr. til skolebyggeriet. Man er nået frem til, at der skulle bevilges 150 mill. kr. om året, men for finansåret 1951—52 var der kun stillet 40 mill. kr. til rådighed, året før ligeledes 40 mill. kr. og i det kommende år 46 mill. kr. Stigningen i bevillingerne svarer overhovedet ikke til den stigning, der skal ske i skolebyggeriet, og det er klart, at hvis der ikke kommer en overordentlig stærk forøgelse af bevillingerne til skolebyggeriet, vil vi stå overfor at skulle udskyde lovens frister en gang til.

Selvom man vil se væk fra 1937-loven og stadig lade de mål, der blev opstillet i den, være utopiske mål, er der een ting, der ikke er utopisk, og det er stigningen i elevtallet. Dette kan man ikke se væk fra, og alene stigningen i elevtallet vil kræve en større bevilling til skolebyggeriet end den, der findes i øjeblikket.

At situationen er alvorlig, vil forstås af, at en forening som Danmarks Lærerforening, der altid har udvist udpræget loyalitet overfor undervisningsministeriet, lader sin ordfører i dette spørgsmål slutte sin beretning — jeg udbeder mig den højtærede formands tilladelse til at fremkomme med nogle citater nu og i det følgende — således:

„Skaf os lokaler, der tillader, at vort arbejde kan foregå under regelmæssige forhold, og skaf os lokaler, der kan tillade, at vi atter kan arbejde henimod den skole-reform, der i dag er den vigtigste af alle: nedsættelse af klassekvotienten.“

Danmarks Lærerforenings repræsentantskabsmøde vedtog en udtalelse til regering og rigsdag, hvori det til slut hedder:

„Hvis bevillingerne ikke forhøjes endog meget betydeligt, vil de vanskeligheder, skolen allerede i dag kæmper med, vokse i en sådan grad, at lærerstanden ikke kan røgte sin gerning forsvarligt.“

Det er alvorlige ord af den organisation, der tæller samtlige folkeskolelærere her i landet. Man siger, at man ikke vil kunne røgte sin gerning forsvarligt, og dette udtales på en tid, da der af den ene fremstående skolemand efter den anden tales om, at skolens gerning i dag er mere ansvarsfuld og mere vanskelig end nogensinde.

Ifølge „Københavns Kommuneskole“ udtalte skoledirektør Olaf Petersen ved børnesagsarbejdernes marts møde i 1950 følgende:

„Samfundet stønner under mangel på

opdragelse. Næppe nogensinde før er så meget blevet gjort for børnenes legemlige pleje og for at få fyldt dem med oplysning, men hvad nytter sundhed og en fyldt hjerne, hvis de unge mangler livsindhold og har et tomt hjerte.

. Vi kan mærke på børnene, at de er blevet anderledes. Vi kan ikke få børnene til at tie, ikke til at sidde stille, ikke til at indordne sig. De kender knap forskel på sandhed og usandhed og ofte ikke engang på dit og mit.“

Man kan læse tilsvarende udtalelser i næsten hvert eneste nummer af „Folkeskolen“ eller af „Københavns Kommuneskole“. Meneige lærere udtaler sig på den linie, og skolens førstemand udtaler sig på den linie. Jeg vil sige til den højtærede undervisningsminister: man har savnet en myndig undervisningsminister, som kunne samle de ærede medlemmer af det høje ting, der så ofte har givet udtryk for deres kærlighed til folkeskolen, til en indsats for den, for at skaffe folkeskolen det økonomiske og materielle grundlag, uden hvilket den ikke — hverken i Sønderjylland eller i det øvrige land — kan være et virkeligt grosted for de børn, der søger den i dag.

Der er her i landet masser af forældre, fædre og mødre, som føler, at staten plyndrer dem, når den indkræver de høje skatter til militærudgifter, men som gerne ville betale de samme skatter, hvis de vidste, at pengene blev brugt til skolebyggeriet, således at deres børn i de 7—9 år, hvori de er under folkeskolens påvirkning, og hvori folkeskolen skulle være hjernens bedste støtte med hensyn til at få deres børn opdraget til samfundsnyttige borgere, ikke skal have deres skolegang forringet på grund af mangel på lokaler. Jeg appellerer til den højtærede undervisningsminister. Han har chancen for at blive den minister, der giver folkeskolen mulighed for at udøve sin ansvarsfulde gerning på en sådan måde, at de danske hjem vil takke folkeskolen for dens indsats, og således at vi, der arbejder i folkeskolen i dag, ikke er nødt til at gøre det under kaotiske og forvirrede forhold.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Den højtærede ordfører for forespørgerne, hr. Frede Nielsen, var i og for sig enig med mig og jeg enig med ham, endog i en sådan grad, at han takkede mig for den redegørelse, jeg havde givet om denne sag. Denne venlighed står i ejendommeligt forhold til den lidt kritiske, angribende, formanende tone, hvori han iøvrigt henstillede til mig, at jeg ikke skulle nøjes med at trække væksler på frem-